Dosarul nr. 5r-3329/2025
4-25079005-12-5r-04062025

H O T Ă R Â R E
În numele Legii

10 februarie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău, sediul Ciocana
Instanţa compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Roman Mazureţ
grefier Filoteia Anghel

examinînd în şedinţă publică contestaţia depusă de avocatul Brînză Sergiu, care acţionează în apărarea drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime ale petentului *****, împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie nr. SVM01013843 din 06 mai 2025, întocmit de către SEM „CENTRU" al Serviciului Vamal, în baza art. 287 alin. (10) din Codul Contravenţional şi deciziei asupra cauzei contravenţionale nr. DSV01012594 din 06 mai 2025, instanţa de judecată, –

C O N S T A T Ă:

La 06 mai 2025, agentul constatator din cadrul Serviciului Vamal al Republicii Moldova, inspector principal Procopciuc Radu, a întocmit procesul-verbal cu privire la contravenţie nr. SVM01013843, prin care în sarcina lui ***** a fost reţinut că, la 06 martie 2025, ora 17:58, ultimul a săvîrşit fapta contravenţională manifestată prin introducerea pe teritoriul vamal al Republicii Moldova, prin nedeclarare a bunurilor, mărfurilor cu valoarea în vamă de 16 187 lei, pentru care urma a fi achitate drepturi de import în sumă de 4 688 lei, prin loc stabilit pentru control vamal, punctul vamal Leuşeni-Albiţa.

Prin decizia asupra cauzei contravenţionale nr. DSV01012594 din 06 mai 2025 emisă de Serviciului Vamal al Republicii Moldova, ***** a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenţiei prevăzute de art. 287 alin. (10) din Codul Contravenţional, fiindu-i aplicată o amendă în mărime de 100 (*una sută*) unităţi convenţionale, ceea ce constituia la momentul comiterii contravenţiei suma de 5000 (*cinci*

mii) lei, cu ridicarea bunurilor descrise în anexa nr. 1 la procesul-verbal privind efectuarea controlului vamal de către echipa mobil cu nr. 71 din 06 martie 2025.

La rîndul său, apărătorul Brînză Sergiu, care acţionează în apărarea drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime ale petentului *****, la 20 mai 2025, a depus o contestaţie împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie din 06 mai 2025, cît și deciziei asupra cauzei contravenţionale din aceiaşi dată, cu încetarea procesului contravenţional pornit pe art. 287 alin. (10) din Codul Contravenţional.

În motivarea contestaţiei, autorul contestaţiei a menţionat că, nu este de acord cu procesul-verbal cu privire la contravenţie şi decizia de sancţionare contravenţională, din motivul lipsei faptei contravenţionale, argumentele de fapt şi de drept fiind pe larg enunţate în contestaţia depusă.

Solicită avocatul Brînză Sergiu, anularea procesului-verbal cu privire la contravenţie din 06 mai 2025, care conţine şi decizia de sancţionare contravenţională, din motivul lipsei faptei contravenţionale.

În şedinţa de judecată, reprezentantul petentului, avocatul Brînză Sergiu, a solicitat admiterea contestaţiei şi respingerea procesului-verbal ca fiind neîntemeiat şi nefondat, cu încetarea procesului contravenţional.

Petentul, în şedinţa de judecată, a susţinut poziţia apărătorului său, adăugînd faptul că, la data de 06 martie 2025, se întorcea din Germania, aducînd un automobil pentru devamare, întrebînd colaboratorii vamali care este procedura de devamare, aceştia verificînd maşina, aceştia au întocmit o declaraţie indicînd lucrurile personale în maşină, pe care am semnat-o, după care am fost anunţat că, trebuie să achit o sumă exactă în bugetul statului, apropiindu-mă la casă am achitat suma indicată.

În şedinţă de judecată agentul constatator, fiind citat legal, nu s-a prezentat, fapt pentru care, în baza art. 455 alin. (2) din Codul Contravenţional, instanţa a considerat posibilă examinarea cauzei în lipsa acestuia.

Audiind participanţii prezenţi la proces, examinînd contestaţia înaintată şi materialele dosarului contravenţional raportat la temeiurile de drept material şi procesual care guvernează speţa dedusă judecăţii, instanţa de judecată consideră

că, contestaţia înaintată urmează a fi admisă, din considerentele expuse infra.

Potrivit art. 458 alin. (1) din Codul Contravenţional, examinînd cauza contravenţională, instanţa de judecată este obligată să determine: a) caracterul veridic al contravenţiei imputate; b) existenţa cauzelor care înlătură caracterul contravenţional al faptei; c) vinovăţia persoanei în a cărei privinţă a fost pornit procesul contravenţional; d) existenţa circumstanţelor atenuante şi/sau agravante; e) necesitatea sancţionării şi, după caz, caracterul sancţiunii contravenţionale; f) alte aspecte importante pentru soluţionarea justă a cauzei.

Cu întâietate, instanţa de judecată stabileşte că, contestaţia apărătorului Brînză Sergiu, care acţionează în apărarea drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime ale lui ***** este depusă în termen de 15 zile de la data emiterii deciziei de sancţionare, iar în asemenea împrejurări prevederile art. 448 alin. (1) din Codul Contravenţional fiind respectate pe deplin.

În conformitate cu art. 395 alin. (1) pct. 2) din Codul Contravenţional, instanţa de judecată examinează contestaţiile împotriva deciziilor autorităţilor competente să soluţioneze cauzele contravenţionale, procurorului.

Conform art. 5 alin. (1) Cod Contravenţional, nimeni nu poate fi declarat vinovat de săvîrşirea unei contravenţii, nici supus sancţiunii contravenţionale decît în conformitate cu legea contravenţională.

În sensul art. 7 din Codul Contravenţional care prevede că, persoana poate fi sancţionată numai pentru contravenţia în a cărei privinţă este dovedită vinovăţia sa, cu respectarea nomelor prezentului cod.

În accedere cu art. 8 din Codul Contravenţional, persoana este supusă răspunderii contravenţionale numai pentru fapte săvîrşite cu vinovăţie. Este supusă răspunderii contravenţionale numai persoana care a săvîrşit cu intenţie sau din imprudenţă o faptă prevăzută de legea contravenţională.

În accepţiunea art. 375 alin. (1) din Codul Contravenţional, persoana acuzată de săvârşirea unei contravenţii se consideră nevinovată atâta timp cît vinovăţia sa nu este dovedită în modul prevăzut de prezentul cod.

În baza art. 381 alin. (2) din Codul Contravenţional, orice persoană are dreptul la satisfacţie efectivă din partea instanţei de judecată competente împotriva actelor care violează drepturile,

libertăţile şi interesele sale legitime. Orice persoană are dreptul la examinarea şi la soluţionarea cauzei sale în mod echitabil, în termen rezonabil, de către o instanţă independentă, imparţială, legal constituită, care să acţioneze în conformitate cu prezentul cod.

Alin. (4) din articolul vizat, autoritatea competentă să soluţioneze cauza contravenţională are obligaţia de a lua toate măsurile prevăzute de lege pentru cercetarea sub toate aspectele, completă şi obiectivă, a circumstanţelor cauzei, de a evidenţia atît circumstanţele care dovedesc vinovăţia persoanei, cît şi cele care dezvinovăţesc persoana în a cărei privinţă a fost pornit proces contravenţional, precum şi circumstanţele atenuante sau agravante.

Potrivit art. 440 alin. (1) din Codul Contravenţional, constatarea faptei contravenţionale presupune o activitate a agentului constatator de colectare şi de administrare a probelor privind existenţa contravenţiei, de încheiere a procesului-verbal cu privire la contravenţie, de aplicare a sancţiunii contravenţionale sau de trimitere a dosarului, după caz, către funcţionarul abilitat să examineze cauza contravenţională, din cadrul autorităţii din care face parte agentul constatator, către instanţa de judecată sau către un alt organ spre soluţionare.

În conformitate cu art. 442 alin. (1) din Codul Contravenţional, procesul- verbal cu privire la contravenţie este un act prin care se individualizează fapta ilicită şi se identifică făptuitorul. Procesulverbal se încheie de către agentul constatator pe baza constatărilor personale şi a probelor acumulate, în prezenţa făptuitorului sau în absenţa lui.

Din perspectiva Convenţiei Europene a Drepturilor Omului, faptele contravenţionale pot intra în domeniul penal, în sensul autonom european. Astfel, în materie contravenţională au fost recunoscute garanţiile procedurale specifice materiei penale în privinţa dreptului la un proces echitabil, între care şi prezumţia de nevinovăţie prevăzută de § 2 al art. 6 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului.

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenţie nr. SVM01013843 din 06 mai 2025, întocmit de către agentul constatator din cadrul Serviciului Vamal al Republicii Moldova, inspector principal Procopciuc Radu, s-a stabilit că, la 06 martie 2025, ora 17:58, ultimul a săvîrşit fapta contravenţională manifestată prin introducerea pe teritoriul vamal al Republicii Moldova, prin nedeclarare a bunurilor, mărfurilor cu valoarea în vamă de 16 187 lei, pentru care urma a fi

achitate drepturi de import în sumă de 4 688 lei, prin loc stabilit pentru control vamal, punctul vamal Leuşeni-Albiţa.

Prin decizia asupra cauzei contravenţionale nr. DSV01012594 din 06 mai 2025 emisă de Serviciului Vamal al Republicii Moldova, ***** a fost recunoscut vinovat de comiterea contravenţiei prevăzute de art. 287 alin. (10) din Codul Contravenţional, fiindu-i aplicată o amendă în mărime de 100 (*una sută*) unităţi convenţionale, ceea ce constituia la momentul comiterii contravenţiei suma de 5000 (*cinci mii*) lei, cu ridicarea bunurilor descrise în anexa nr. 1 la procesul-verbal privind efectuarea controlului vamal de către echipa mobil cu nr. 71 din 06 martie 2025.

În conformitate cu art. 287 alin. (8) din Codul Contravenţional, Introducerea pe sau scoaterea de pe teritoriul Republicii Moldova a mărfurilor, obiectelor şi altor valori, prin locuri stabilite pentru control vamal, prin tăinuire de controlul vamal, prin ascundere în locuri special pregătite sau adaptate în acest scop, ori cu folosirea frauduloasă a documentelor sau a mijloacelor de identificare vamală, ori prin nedeclararea sau declararea neautentică în documentele vamale sau în alte documente de trecere a frontierei, dacă aceste acţiuni nu constituie infracţiune, dacă valoarea mărfurilor, obiectelor şi altor valori constituie:

– până la 2000 de unităţi convenţionale, se sancţionează cu amendă de la 100 la 500 de unităţi convenţionale;

– de la 2000 până la 4000 de unităţi convenţionale, se sancţionează cu amendă de la 500 la 900 de unităţi convenţionale;

– de la 4000 până la 8000 de unităţi convenţionale, se sancţionează cu amendă de la 900 la 1200 de unităţi convenţionale.

În speţă, instanţa de judecată reţine că, din perspectiva art. 6 din Convenţie, procedura contravenţională este asimilată unei proceduri penale (*Lauko v. Slovacia, 2 septembrie 1998; Nicoleta Gheorghe v. România, 3 aprilie 2012, § 25-26*) şi, prin urmare, trebuie respectate toate garanţiile oferite de această procedură, printre care se numără şi dreptul fundamental la apărare, iar făptuitorul beneficiază de prezumţia de nevinovăţie, organele statutului trebuind să-şi justifice sancţiunile aplicate unei persoane - aplicarea unei amenzi reprezentând o ingerinţă în dreptul de proprietate, prin diminuarea patrimoniului personal cu suma stabilită drept amendă - prin indicarea tuturor împrejurărilor cauzei.

Procesul-verbal de contravenţie este un act întocmit de un agent aflat în exerciţiul funcţiunii şi constată starea de fapt, beneficiind de prezumţiile de legalitate, de autenticitate şi de veridicitate. El are forţă probantă şi este executat din oficiu, urmând să respecte condiţia de formă „*ad validitatem*”, în scopul producerii efectelor juridice pentru care a fost întocmit.

Sub aspectul legalităţii procesului-verbal, instanţa de judecată reţine că motivele de nulitate absolută a actului atacat pot fi invocate atât de părţi, cât şi din oficiu de către instanţă, pentru asigurarea respectării principiilor legalităţii şi dreptăţii, stabilite expres de articolele 5 şi 7 din Codul Contravenţional.

Legea contravenţională prevede redactarea procesului-verbal cu privire la contravenţie în forma „*ad validitatem*”, pentru încheierea sa valabilă în scopul producerii efectelor juridice pentru care a fost întocmit. În acest context, la întocmirea procesului-verbal cu privire la contravenţie, respectarea exigenţelor legale prevăzute de art. 443 din Codul Contravenţional îi este impusă agentului constatator, date fiind dispoziţiile art. 445 din Codul Contravenţional.

În sensul art. 378 alin. (1) din Codul Contravenţional, în procesul contravenţional, autoritatea competentă să soluţioneze cauza contravenţională este obligată să le asigure părţilor şi altor participanţi la proces deplina exercitare a drepturilor procesuale, în condiţiile prezentului cod.

În susţinerea acestei poziţii, instanţa de judecată notează că, potrivit principiului *„in dubio pro reo”*, toate dubiile care nu pot fi înlăturate în condiţiile legii trebuie considerate ca fiind în favoarea persoanei învinuite.

Cu privire la respectarea dreptului la apărare, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a reţinut posibilitatea „*părţii acuzate*" (a contravenientului) de a solicita şi obţine audierea unor martori în condiţii de contradictorialitate, de a depune obiecţii, de a aduce explicaţii şi de a cunoaşte învinuirea adusă.

Pentru a determina cui îi revine sarcina probei, trebuie să se stabilească mai întâi dacă fapta de care este acuzat petentul constituie „*acuzaţie în materie penală*”, în sensul art. 6 din Convenţie. Criteriile folosite în mod constant în jurisprudenţa Curţii pentru a se vedea dacă o acuzaţie constituie „*acuzaţie în materie penală*” sunt următoarele: clasificarea faptei potrivit dreptului naţional - potrivit dreptului intern, fapta săvârşită de petiţionar atrage răspunderea contravenţională;

natura faptei incriminate, dacă se adresează tuturor cetăţenilor şi are aplicabilitate generală; natura şi gravitatea sancţiunii aplicate. În ceea ce priveşte sancţiunea amenzii, elementul esenţial în funcţie de care Curtea analizează aplicabilitatea art. 6 este caracterul *preventiv* şi *punitiv*, deci, scopul acesteia. Astfel, chiar în ipoteza în care cuantumul amenzii contravenţionale este unul redus, art. 6 va fi aplicabil sub aspect penal, atât timp cât amenda este un mijloc de constrângere a petentului şi o măsură de prevenire a săvârşirii de noi fapte, ea neavând, deci, caracterul unei despăgubiri pentru acoperirea unui prejudiciu.

Având în vedere cele trei criterii menţionate mai sus, faptele de care este acuzat petentul reprezintă acuzaţii în materie penală în sensul art. 6 din Convenţie, acesta beneficiind de prezumţia de nevinovăţie. Sarcina probei îi revine agentului constatator.

Cu privire la contravenţia a cărei comitere a fost reţinută în sarcina petentului, instanţa a observat că, în cauză nu s-a făcut dovada veridicităţii situaţiei de fapt reţinute în procesul-verbal de contravenţie contestat, prin probe certe şi de netăgăduit, astfel încât în favoarea petentului acţionează principiul „*in dubio pro reo”*.

Pornind de la premisa procedurală prevăzută de art. 425 alin. (4) din Codul contravenţional, prin care legislatorul a stabilit că nici o probă nu are o valoare prestabilită, simplul fapt al întocmirii procesului-verbal cu privire la contravenţie este insuficient pentru tragerea persoanei la răspundere contravenţională.

Instanţa de judecată menţionează că, reieşind din actele prezentate şi anexate la materialele cauzei, se constată faptul că, petentul la data 06 martie 2025, aflîndu-se în punctul de trecere vamală a îndeplinit declaraţia vamală a călătorului, fapt ce denotă că, argumentul petentului precum că, la întorcea din Germania, aducînd un automobil pentru devamare, întrebînd colaboratorii vamali care este procedura de devamare, aceştia verificînd maşina, au întocmit o declaraţie indicînd lucrurile personale în maşină, pe care a semnat-o, după care a fost anunţat că, trebuie să achite o sumă exactă în bugetul statului, apropiindu-se la casă a achitat suma indicată, este unul întemeiat, or declaraţia vamală a călătorului din 06 martie 2025, fiind anexată la materialele cauzei.

În conformitate cu art. 226 din Codul Vamal, în sensul prezentei secţiuni, import fără caracter comercial înseamnă import care îndeplineşte cumulativ următoarele condiţii:

a) prezintă un caracter ocazional;

b) constă exclusiv din mărfuri destinate uzului personal al călătorului sau al familiei acestuia ori din mărfuri destinate a fi oferite cadou;

c) natura sau cantitatea mărfurilor nu indică faptul că sunt importate în scopuri comerciale.

Faţă de cele precizate, instanţa a reţinut că, în cauză există un dubiu care nu poate fi înlăturat prin administrarea altor probe, dubiu care profită petentului, potrivit principiului *„in dubio pro reo”*. În lumina jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, instanţa reţine că acesta este un principiu complementar prezumţiei de nevinovăţie, înainte de a fi o problemă de drept, principiul *„in dubio pro reo*” este o problemă de fapt. Înfăptuirea justiţiei cere ca judecătorii să nu se întemeieze, în hotărârile pe care le pronunţă, pe probabilităţi, ci pe certitudini dobândite pe bază de probe decisive, complete, sigure, în măsură să reflecte realitatea obiectivă. De altfel, potrivit art. 375 alin. (3) din Codul contravenţional şi, în special, potrivit principiului *„in dubio pro reo”*, toate dubiile care nu pot fi înlăturate în condiţiile legii trebuie apreciate în favoarea persoanei învinuite.

De asemenea, pentru respectarea principiului prezumţiei nevinovăţiei, simpla constatare *„ex propriis sensibus*” a agentului constatator nu este suficientă pentru ca instanţa să stabilească vinovăţia unei persoane.

Conform prevederilor art. 441 alin. (1) lit. a) din Codul Contravenţional, procesul contravenţional pornit încetează dacă: *nu există faptul contravenţiei*.

Reieşind din circumstanţele enunţate raportate la norma de drept nominalizată, instanţa de judecată consideră necesar de a înceta procesul contravenţional în privinţa lui *****.

Referitor la ridicarea bunurilor, instanţa atrge atenţia la art. 431 din Codul Contravenţional prevede că, (1) Corpuri delicte se consideră obiectele, inclusiv banii, documentele, mijloacele de transport, alte valori, faţă de care există temeiuri a presupune că au servit la săvîrşirea contravenţiei, au păstrat asupra lor urmele faptei contravenţionale sau au constituit obiectul acestei fapte, sau pot servi ca mijloc de constatare a existenţei ori inexistenţei elementelor constitutive ale contravenţiei. (2) Corpurile delicte se anexează la procesul-verbal cu privire la contravenţie, în care se descriu amănunţit, ori se păstrează într-un alt mod prevăzut de lege. Corpurile

delicte care, din cauza volumului sau din alte motive, nu pot fi păstrate se fotografiază, iar fotografiile se anexează la procesul-verbal, în care se consemnează acest fapt. (2^1) La examinarea contravenţiilor prevăzute la art. 197^1 şi art. 287 alin. (8)–(11) şi (14), mijlocul de transport auto este reţinut şi adus la locul stabilit de către agentul constatator în condiţiile art. 439. (3) Pînă la soluţionarea cauzei contravenţionale, agentul constatator asigură păstrarea corpurilor delicte potrivit prevederilor art. 159-161 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător în procesul contravenţional. (4) La judecarea cauzei contravenţionale, instanţa hotărăşte asupra corpurilor delicte potrivit art.439^7 din prezentul cod şi prevederilor art. 162 din Codul de procedură penală, care se aplică în mod corespunzător în procesul contravenţional. (4^1) La examinarea cauzelor contravenţionale prevăzute la art. 50 alin. (2), art. 128 alin. (2) şi la art. 361 alin.(4), agentul constatator al poliţiei, la examinarea celor de la art. 287 alin. (8), (10), (11) şi (14), agentul constatator al Serviciului Vamal hotărăsc asupra corpurilor delicte potrivit art. 439^7 din prezentul cod şi prevederilor art. 162 din Codul de procedură penală, care se aplică în modul corespunzător în procesul contravenţional.

Prin ordonanţa de recunoaştere şi ataşare la dosar a corpurilor delicte din 06 martie 2025, agentul constatator Marga Fiodor, din cadrul Biroului Vamal, a dispus recunoaşterea în calitate de corpuri delicte şi ataşarea la dosar potrivit anexei nr. 1 la procesul-verbal privind efectuarea controlului vamal de către echipa mobilă cu nr. 71 din 06 martie 2025 şi anume: Jante Mercedes Benz R-18 „Uzate” – 4 bucăţi; anvelope Michelin R-17c 235/60 „Uzate” – 4 bucăţi; praf de spălat lichid volum 4,5 litri „Persil” – 5 bucăţi; praf de spălat uscat volum 4,95 kg „Ariel” – 5 bucăţi; praf de spălat uscat volum 5,4 kg „Persil” – 2 bucăţi; maşină de spălat rufe „Samsung” volumul 7 kg, uzat – 1 bucată; maşină de spălat rufe „Samsung” volumul 8 kg, uzat – 1 bucată; maşină de spălat veselă „Bosch” uzat – 1 bucată; televizor „Samsung” 123 cm, seria 7 UE49nu71794 „Uzat” – 1 bucată; boxă „JBL” Party Box 310 uzat – 1 bucat.

În conformiate cu art. 439^4 din Codul Contravenţional, în procesul contravenţional, în scopul înlăturării consecinţelor faptei, a unui pericol ori pentru prevenirea săvîrşirii faptelor contravenţionale prevăzute de prezentul cod, chiar dacă nu sînt întrunite condiţiile de tragere la răspundere contravenţională, se poate aplica una sau mai

multe din următoarele măsuri de siguranţă: a) expulzarea; b) demolarea construcţiilor neautorizate şi/sau defrişarea arborilor şi arbuştilor; c) *confiscarea specială*; d) ridicarea provizorie a permisului de conducere a mijloacelor de transport.

Potrivit art. 439^7 alin. (1) – (2) şi alin. (4) din Codul Contravenţional, confiscarea specială constă în trecerea forţată şi gratuită în proprietatea statului a bunurilor indicate la alin. (2). În cazul în care aceste bunuri nu mai există, nu pot fi găsite sau nu pot fi recuperate, se confiscă contravaloarea acestora. (2) Sînt supuse confiscării speciale bunurile: a) *utilizate sau destinate pentru săvîrşirea unei contravenţii*; b) rezultate din săvîrşirea contravenţiei, precum şi orice venituri generate de aceste bunuri; c) date pentru a determina săvîrşirea unei contravenţii sau pentru a-l răsplăti pe contravenient; d) deţinute contrar regimului stabilit de legislaţie şi depistate pe parcursul desfăşurării procesului contravenţional; e) convertite sau transformate, parţial sau integral, din bunurile rezultate din contravenţii sau din veniturile generate de aceste bunuri. (4) În cazul contravenţiilor prevăzute la art. 79 alin. (3), art. 287 confiscarea specială se aplică de către reprezentantul Serviciului Vamal abilitat să examineze cauza contravenţională.

La soluționarea chestiunii privind legalitatea și temeinicia aplicării de către Serviciul Vamal al Republicii Moldova a măsurii de siguranță sub formă de confiscare specială prin ordonanța de recunoaștere și atașare la dosar a corpurilor delicte din 06 martie 2025, instanța de judecată menționează prioritar că, potrivit prevederilor art. 17 al Declarației Universale a Drepturilor Omului, art. 1 al Protocolului adițional nr. 1 al CEDO, art. 46 al Constituției Republicii Moldova, orice persoană are dreptul la proprietate, nimeni nu va fi lipsit, în mod arbitrar, de proprietatea sa. Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa, decât pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile legii. Averea dobândită licit nu poate fi confiscată, iar bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate, numai prin prisma prevederilor legii.

Aşadar, la trecerea forţată a corpurilor delicte în proprietatea statului, instanţa de judecată urmează să verifice circumstanţele confiscării speciale aplicate în cadrul procesului contravenţional prin prisma principiilor elaborate de jurisprudenţa Curţii Europene: 1) dacă o aşa imixtiune în dreptul la proprietate este prevăzută de lege; 2) dacă

urmăreşte un scop legitim; 3) este necesară într-o societate democratică şi 4) dacă este proporţională cu circumstanţele cauzei, cerinţele generale ale societăţii, coroborate cu cerinţele de a proteja drepturile de proprietate.

Instanţa reţine că, la aplicarea confiscării obiectelor contrabandei în proprietatea statului, chiar şi în materie de drept contravenţional, se va ţine cont de necesitatea unor penalităţi proporţionale, această situaţie fiind verificată prin prisma „*triplului test*", constant emanat din jurisprudenţa CtEDO, care presupune trei condiţii asumate corelativ pentru a justifica şi argumenta o restricţie adusă: a) limitarea este prevăzută de lege; b) protejează un interes legitim; c) să fie necesară într-o societate democratică.

Aşadar, principiul proporţionalităţii, în accepţiunea sa clasică, presupune că oricare decizie sau măsură adoptată de organele abilitate, urmează să se bazeze pe o justă şi echitabilă evaluare a faptelor şi echilibrare adecvată a intereselor implicate, precum şi pe o selectare coerentă a mijloacelor şi mecanismelor, care urmează a fi utilizate, în vederea atingerii unui scop predefinit.

În această ordine de ideii, principiul proporţionalităţii, consacrat expres la art. 54 alin. (4) din Constituţie, presupune că orice restrângere trebuie stabilită şi aplicată numai în scopul pentru care a fost prevăzută şi în limitele strict necesare, în funcţie de situaţia care o justifică. Dacă nu există dispoziţii legale care să determine limitele proporţionalităţii, problema se soluţionează pornind de la situaţiile şi circumstanţele concrete (de fapt), care trebuie verificate şi apreciate de către autoritatea (instanţa), în faţa căreia se invocă neproporţionalitatea.

Aşa fiind, instanţa precizează că, măsura de siguranţă a confiscării speciale urmează a fi aplicată numai în cazul în care se dovedeşte că acesta a servit efectiv la realizarea laturii obiective a uneia dintre modalităţile normative ale contravenţiei prevăzute de art. 287 alin. (10) din Codul contravenţional, precum şi în cazul în care se dovedeşte că mijlocul de transport a fost fabricat, pregătit ori adaptat în scopul realizării laturii obiective a acestei contravenţii, verificându-se primordial dacă măsura luată este una proporţională.

Cu referire la proporţionalitatea măsurii de siguranţă aplicate în această cauză, instanţa elucidează că, confiscarea nu este o metodă de recompensare a prejudiciului statului, dar este o măsură de siguranţă şi de pedepsire a contravenientului, pentru comiterea contravenţiei

incriminate, care în nici un caz nu trebuie să fie vădit disproporţională faţă de natura şi gravitatea faptei.

Or, în cazul de faţă, contrar situaţiei pre citate, bunurile confiscate de către Serviciul Vamal, nu i-a înlesnit lui ***** activitatea ilicită în nici un mod, nu au fost utilizate ca un mijloc sau instrument pentru săvârşirea contravenţiei, or deşi marfa confiscată care constituie obiectul contravenţiei a fost depistată în automobil, acesta din urmă nu era special amenajat pentru a ascunde obiecte de contrabandă. De către agentul constatator nu au fost prezentate probe care ar stabili că contravenientul utiliza automobilul în scopuri ilegale, în mod sistematic, şi că aceasta constituie activitatea obişnuită a lui *****. Articolele de uz personal, potrivit materialelor cauzei se aflau în secţiunea capotă a automobilului, adică într-un loc vizibil şi accesibil, chiar dacă acesta nu le-a indicat în declaraţia vamală a călătorului din 06 martie 2025.

Într-o altă ordine de idei, instanţa de judecată menţionează că, confiscare specială dispusă prin decizia de aplicare a sancţiunii contravenţionale din 06 mai 2025, emisă de către Serviciul Vamal al Republicii Moldova, în baza art. 287 alin. (10) din Codul Contravenţional reprezintă o măsură de siguranţă, iar constatarea faptului că aceasta a fost dispusă neîntemeiat, în situaţia în care, obiectul contestaţiei îl reprezintă anume legalitatea deciziei în partea aplicării măsurii de siguranţă şi nu întreaga decizie de sancţionare, în conjunctura în care procesul-verbal cu privire la contravenţie este întocmit legal, aceasta reprezintă o circumstanţă care duce la anularea deciziei de sancţionare anume în partea privind dispunerea confiscării speciale şi nu reprezintă temei de încetare a procesului contravenţional.

Aşadar, instanţa de judecată reţine că, confiscarea specială aplicată în privinţa bunurilor de uz personal se dovedeşte a fi una neproporţională, care nu a urmărit un scop legitim, în cazul respectiv creându-se un raport de disproporţionalitate între măsura aplicată de agentul constatator pentru realizarea interesului general şi protecţia acordată individului, aşa încât, instanţa consideră necesar de a admite contestaţia şi a anula decizia de aplicare a sancţiunii contravenţionale din 06 mai 2025, emisă de către Serviciul Vamal al Republicii Moldova, în baza art. 287 alin. (10) din Codul Contravenţional.

În conformitate cu prevederile art. 461 din Codul Contravenţional, în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se

constată unul din temeiurile prevăzute la art. 441 sau 445, instanţa de judecată încetează procesul contravenţional.

Prin prisma normei art. 439^7 din Codul Contravenţional, reieşind din considerentul că, instanţa de judecată a ajuns la concluzia despre lipsa în acţiunile lui ***** a faptei contravenţionale, la rămânerea definitivă a hotărârii judecătoreşti, bunurile ridicate de la Gamurari Ghenadi, ce i-au fost transmise la păstrare, se restituie proprietarului.

Prin urmare, reieşind din considerentul că, la materialele dosarului care i-a fost prezentat instanţei de judecată nu există nici o probă care ar dovedi existenţa faptei contravenionale şi ar proba vinovăţia în comiterea acesteia de către *****, instanţa de judecată conchide că, agentul constatator a luat o decizie neîntemeiată şi arbitrară, astfel că, procesul contravenţional în privinţa cet. Gamurari Ghenadi, urmează a fi încetat.

Pentru aceste motive, călăuzindu-se de prevederile art. 395 alin. (1) pct. 2), alin. (1^1), art. 439^7, art. 448, art. 460, şi, respectiv, art. 462 din Codul contravenţional, instanţa de judecată –

H O T Ă R Ă Ş T E:

Se admite contestaţia apărătorului Brînză Sergiu, care acţionează în apărarea drepturilor, libertăţilor şi intereselor legitime ale petentului ***** împotriva procesului-verbal cu privire la contravenţie nr. SVM01013843 din 06 mai 2025, întocmit de către SEM „CENTRU” al Serviciului Vamal, în baza art. 287 alin. (10) din Codul Contravenţional şi deciziei asupra cauzei contravenţionale nr. DSV01012594 din 06 mai 2025.

Se anulează decizia asupra cauzei contravenţionale nr. DSV01012594 din 06 mai 2025, emisă de către Serviciul Vamal al Republicii Moldova, în baza art. 287 alin. (10) din Codul Contravenţional, din motivul inexistenţei faptei contravenţionale.

Corpurile delicte recunoscute în calitate de corpuri delicte prin ordonanţa de recunoaştere şi ataşare la dosar a corpurilor delicte din 06 martie 2025, şi anume: Jante Mercedes Benz R-18 „Uzate” – 4 bucăţi; anvelope Michelin R-17c 235/60 „Uzate” – 4 bucăţi; praf de spălat lichid volum 4,5 litri „Persil” – 5 bucăţi; praf de spălat uscat volum 4,95 kg „Ariel” – 5 bucăţi; praf de spălat uscat volum 5,4 kg „Persil” – 2 bucăţi; maşină de spălat rufe „Samsung” volumul 7 kg, uzat – 1 bucată; maşină de spălat rufe „Samsung” volumul 8 kg, uzat – 1

bucată; maşină de spălat veselă „Bosch” uzat – 1 bucată; televizor „Samsung” 123 cm, seria 7 UE49nu71794 „Uzat” – 1 bucată; boxă „JBL” Party Box 310 uzat – 1 bucat, la rămânerea definitivă a hotărârii judecătorești, urmează a fi restituite petentului *****.

Hotărîrea poate fi contestată cu recurs la Curtea de Apel Centru în termen de 15 zile, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (*sediul Buiucani*).

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Roman MAZUREŢ